

Баща му, Михаил Черниговски, го бяха убили в Златната орда, където бе отишъл да се поклони на хан Батий. А Константиновичите паднаха убити край река Сити.

Яков разгърна отчаяно ръце. И добави глухо:

- А в това време, докато Рус се бореше срещу татарите, шведите ненадейно ни нападнаха откъм север. При река Нева.

Севастократор Александър гневно се изсмя:

- Така е винаги. Когато си най-на тясно съседът, вместо да ти дойде на помощ, напада откъм гърба.

Яков също се засмя. Мъката преминаваше. Някакъв радостен лъч затрептя в ~~визителни~~ светлите му очи.

- При Нева Александър Ярославович победи шведите, прогони ги и запази за русите изхода към северното море. И затова го нарекоха Александър Невски... Днак като чичо си - Юрий Всеволодович.

- Води ли опитен елен стадото, вълците стоят надалеч... - се обади един от царските гости.

Яков го погледна с неокрито любопитство. Кой беше този слаб човек с изпито постническо лице, облечен в черно расо, който винаги мълчеше?

Навън изви вихър, посипа със сняг дебелите стъкла на малките ~~прозорци~~ прозорци покрити с дървени решетки. Мъжете седяха край огнището, късаха със зъби леко запеченото месо, ~~пъли~~ пълнеха купите с вино, а мислите на всеки се връщаше все към едно и също:

Накъде ли щеше да се отправи следният удар на татарите?

Не веднъж през нощта Яков Светославович се стряска на сън, не веднъж царският брат става да опитва челото му. Момъкът блънуваше, стенеше, бързо и пресекливо говореше нещо неразбрано.

Той все още чуваше страшното блъскане на тараните в стените на Киев, ден и нощ, непрестанно. Докато сричаха една стена, смелите защитни-